

Aksel Larsen: Det må vel være tilladt at sige om denne debat, at vi her i denne alvorlige time er forsamlet for at stede dansk skattelovgivnings vantrevne skifting, skattefradragsreglen, til den evige hvile. Jeg kan godt forstå, at de sørgende efterladte holder mere eller mindre harmfulde eller bedrøvede taler; og det skal de have lov til, men det burde ikke føre til, at man i agitationen kommer ud for de vildeste overdrivelser, og det har vi jo været ude for. Disse overdrivelser går jo nærmest ud på anklager imod regeringen, fordi der ikke kommer skattelettelse nok eller, som hr. Henry Christensen sagde det: skattelettelsen blev væk. Men det bevirker jo ikke, at man dermed har sagt noget egentlig godt om den afdøde, nemlig skattefradragsreglen. At skattefradragsreglen nu forsvinder, vil bevirke, at vi får et langt mere enkelt skattesystem. Vi får mulighed for at få en glidende progressiv skatteskala uden det store hop for mellemindtægterne, uden de stærkt stigende marginals-katter for mellemindkomster, og vi kan derfor få en socialt meget mere rimelig fordeling af skattebyrden, end vi har haft hidtil. Vi kan nå ned på langt lavere skatteprocenter, end man hidtil har måttet arbejde med, og der er ingen problemer med kunstgreb til afbødning af for stærkt stigende skat på stigende indkomster. Nu vil det virkelig kunne betale sig at tjene mere. Og endelig kommer vi bort fra det forhold, at folk med uberegnelige, svingende indkomster blev straffet ekstra stærkt.

Det må tilføjes, at samtidig har man sat et begyndende stopsignal for den vilde konkurrence i indrømmelse af fradragsmuligheder, som folketingets partier har deltaget i gennem de sidste 20 år. Alene denne del af skattereformen er et umådeligt fremskridt; det er ikke det eneste, men det er vel nok det væsentligste. Skattefradragsreglens afskaffelse var, om jeg så må sige, krumtapakslen i vort partis skatteprogram, og vi kan kun være tilfredse med, at vi foreløbig er nået så langt. Naturligvis kan man altid stille spørgsmålet om måden; det kan man gøre, fordi det er en vanskelig overgang, og det måtte for mange være et problem, om de nye skatteskalaer kunne udformes sådan, at det positive, man tilsigtede, blev nået. Efter det foreliggende

lovforslag mener jeg, at spørgsmålet kan besvares med et absolut ja. Der er præsteret en glidende progressiv skatteskala. Marginals-katterne er virkelig kommet ned. Tidligere måtte man for marginals-katternes vedkommende operere med procenter fra 21 til 105. Nu er man kommet ned på skatteprocenter fra 18 til 45, hvad marginals-katterne angår.

Det kan naturligvis beklages, at denne vigtige reform er af så teknisk natur, at den ikke er egnet til at vække den opsigt, den fortjener. Når folk alligevel skal betale det samme kronebeløb i skatter, siges der, hvad glæde har så den enkelte af de lavere procenter? Se, denne betragtning er enkel, og dens gennemslagskraft er da også blevet udnyttet på det groveste. Den er bare forkert. I en tid, hvor også lønmodtagernes kroneindtægter har været stigende, uden at lønmodtagerne har haft reguleringsmuligheder til afpasning af deres indkomst, er der sket en brandskatning. I vor beskatning er der sket en brandskatning af disse stigninger, fordi det gamle system skabte en forvriddning i vor beskatning, som ensidigt er kommet lønmodtagerne til skade. Jeg forventer netop af denne grund ikke, at vi fra de borgerlige partier skal høre lovtaler over de lave procenter, men alle her i landet, der i det daglige har med skatter at gøre, ved, hvor vidtrækkende denne del af reformen er. Den enkelte lønmodtager vil også snart opdage det. Det var ved at blive en fastslået selvfølge, at skatten tog det hele, så snart man ville udvide sin indtjening, f. eks. gennem overarbejde eller på anden måde. Det er et meget stort gode, at denne lammende betragtning, som ikke kunne frakendes realiteter, som i hvert fald var en udslaggivende psykologisk realitet, nu ikke længere kan anlægges. På de intervaller, der har betydning for almindelige arbejderindtægter, f. eks. fra 26.000 til 40.000 kr., er der tale om en nedsættelse af de procenter, der gælder for merindtægter, fra 80 til 33, fra 90 til 45 og fra 96 til 45.

Det skal kunne betale sig at bestille noget, har de konservative altid sagt. Ja men så burde det konservative parti være det nærmeste til at rose den her gennemførte reform, men vi mærkede ikke så meget til ros i den konservative ordførers tale, så